

РЕШЕНИЕ

№ 13961

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1456** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. П. П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], ул. „Д-р Х. С.“ № 3, ет. 2, срещу две заповеди, издадени от един и същ орган, с един и същ номер и дата на издаване, а именно 1./ Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР и 2./ Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР, с които на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателката до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорените ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваните административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. М., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли оспорените актове, като незаконосъобразни да бъде отменени. Претендира разноси, съобразно списък на разноските.

Ответната страна, редовно призован, не се явява лично и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което в АССГ е представена административната преписка не е взето становище по жалбата, на е направено възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:

В настоящото съдебно производство от страна на Д. П. П. са атакувани два отделни ИАА, а именно 1./ Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР и 2./ Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР, с които на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателката до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Установява се от така представени ЗППАМ, че и двете са издадени под един и същи номер, от една и съща дата, от едно и също длъжностно лице, по един и същ член, на основание един и същ акт, за едно и също административно нарушение, наложена е една и съща принудителна мярка. Разликата между двете обжалвани заповеди е по отношение посочване на различно правно основание за прекратяване на регистрацията на МПС, а именно в едната заповед е посочено, че МПС е със служебно прекратена регистрацията от 23.12.2025 г. по чл.143, ал. 10 от ЗДвП при уведомяване от Гаранционен фонд, а в другата заповед е посочено, че МПС е с прекратена регистрацията от 23.12.2025 г. по реда на чл.143, ал. 15 от ЗДвП- непререгистрирано ПС.

За да постанови атакуваните заповеди, административният орган се е позовал на издадения АУАН серия ГА № 3381888/16.01.2026 г., като е приел, че водачът на МПС Д. П. П., при управлението на „Б. ИХ Х.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. Х. У. на 16.01.2026 г. около 12:25 ч. в [населено място] с посока на движение от [улица]по [улица]към „Околовръстен път“, е управлявала лек автомобил, като при извършена проверка било установило, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрацията от 23.12.2025 г. по чл. 143. ал.10 от ЗДвП, както и прекратена регистрацията от 23.12.2025 г. по чл. 143. ал. 15 от ЗДвП – непререгистрирано ПС.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени са и представени от страна на жалбоподателя доказателства, в т.ч. и застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/11/126000265728 с дата на издаване 16.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорените заповеди са издадени от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски

инспектор към СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Процесните заповеди са в изискуемата писмена форма, като формално съдържат фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедите са издадени при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон.

На първо място не е ясна волята на административния орган за прилагане на ПАМ. Административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е регламентирано в чл. 35 от АПК, принципа за законност - чл. 4, ал. 2 от АПК и принципа за служебното начало в административния процес - чл. 9, ал. 2 от АПК.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая в едната от ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателя П. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача П. е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

В другата ЗППАМ е посочено като нарушена е посочена нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП - непререгистрирано ПС.

Съгласно чл. 143, ал. 15 от ЗДвП /действаща редакция от 07.09.2025 г., изменение обнародвано с ДВ бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025 г./, служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. В относимата разпоредба в случая на чл. 18б, ал.1, т.10 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредбата/ също е посочено, че служебно се прекратява регистрацията на ПС по чл.143, ал.15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

От анализа на посочените норми е видно, че едната норма, тази на чл. 143, ал. 10 от ЗДВП, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, а другата норма, тази на чл. 143, ал. 15 от ЗДВП, регламентира прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Т. е налице са два различни фактически състава на база които за извършените нарушения могат да бъдат издадени два отделни ИАА.

Различно посочените фактически основания на база на които са издаден две идентични ЗППАМ под един и същи номер, от една и съща дата, от едно и също длъжностно лице, по един и същ член, на основание един и същ акт, за едно и също административно нарушение, при наложена една и съща принудителна мярка, но при различни предпоставки касаещи прекратяването на регистрацията на ППС, предпоставя отмяната им като издадени в нарушение на материалния закон. Налице е твърдяното нарушено право на защита, поради липсата на точно описание на обстоятелствата, при които е възприето от страна на административния орган за осъществено нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДВП.

В нарушение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал двата оспорени акт, като не е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство не са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. Налице е несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. От тях не става ясно от кои юридически факти органът черпи упражнената от него властническа компетентност.

При така изложеното съдът намира, че оспорените актове, са незаконосъобразни като издадени при съществени нарушения на административно производствени правила, в нарушение на материалния закон и при несъобразяване на законоустановените цели на административната принуда, поради което следва да бъдат отменени.

По разноските по производството:

При този изход на делото на оспорващия се следват сторените разноски, представляващи платената държавна такса за делото в размер на 10.22 евро и 511.29 евро /1000 лева/ адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно посоченото от приложения Договор за правна помощ и съдействие. По отношение на претендираното в пълния му размер от 1000 евро адвокатското възнаграждение, съдът намира, че независимо, че са подлежали на оспорване две отделени ЗППАМ предвид идентичната фактическа и липса на правна сложност на делото, то същото е прекомерно и следва да се редуцира до размера предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, поради което възражението за прекомерност е основателно.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. П. П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], ул. „Д-р Х. С.“ № 3, ет. 2, Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР и Заповед за прилагане принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-000218 от 19.01.2026 г., издадена от П. Х. П. - полицейски инспектор към СДВР, с които на основание чл. 171, т. 1, б. „з“

„гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателката до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца..
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Д. П. П., ЕГН: [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 521,51 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДВП.

СЪДИЯ: